

bleidor -a adj. Que bleeix

bleix v. tr. Creuar. He bleixat
 avar la cassola perquè
 les mans. Fa un sal que bleeix.

1 pron. Creuar-se, socomar-se.
Aporta carn i ha bleit

bleix m. Acció de bleixar, res-
 piració causada

bleixar v. intr. Aletar, esp. amb
 fatiga. He vingut corrent, que
no puc bleixar

blenda f. Sulfur de zinc que es
 troba en la naturalesa en cristalls
 molt brillants i del qual s'extreu
 el zinc

blenat -ada adj. formant

ble o blens. Remia els cabells

blenats